

Domstolens dom (stora avdelningen avdelningen) av den 11 december 2007 (begäran om förhandsavgörande från Court of Appeal (Civil Division) – Förenade kungariket) – International Transport Workers' Federation, Finnish Seamen's Union mot Viking Line ABP, Ou Viking Line Eesti

(Mål C-438/05) ⁽¹⁾

(Sjötransporter — Etableringsrätt — Grundläggande rättigheter — Mål som eftersträvas med gemenskapens socialpolitik — Fackliga stridsåtgärder som vidtas av en facklig organisation mot ett privat företag — Kollektivavtal som kan avskräcka ett företag från att registrera ett fartyg under en annan medlemsstats flagg)

(2008/C 51/17)

Rättegångsspråk: engelska

Hänskjutande domstol

Court of Appeal (Civil Division)

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: International Transport Workers' Federation, Finnish Seamen's Union

Motpart: Viking Line ABP, Ou Viking Line Eesti

Saken

Begäran om förhandsavgörande – Court of Appeal, Civil Division – Tolkning av artikel 43 EG och rådets förordning (EEG) nr 4055/86 av den 22 december 1986 om tillämpning av principen om frihet att tillhandahålla tjänster på sjötransportområdet mellan medlemsstater samt mellan medlemsstater och tredjeländ (EGT L 378, s. 1; svensk specialutgåva, område 7, volym 3, s. 145) – Fackliga stridsåtgärder som vidtas av en facklig organisation mot ett privat företag för att förbjuda detta att teckna ett kollektivavtal som till sitt innehåll medför att det blir meningslöst att utnyttja möjligheten att flagga ut fartygen och registrera dem under en annan medlemsstats flagg – Tillämpligheten av artikel 43 EG och/eller förordning nr 4055/86 mot bakgrund av avdelning XI i EG-fördraget och domen i målet C-67/96, Albany – Möjligheten för ett företag att åberopa bestämmelserna i artikel 43 EG och/eller förordning nr 4055/86 mot ett annat företag, inbegripet en facklig organisation med anledning av fackliga stridsåtgärder som vidtagits av detta

Domslut

1) Artikel 43 EG skall tolkas så, att fackliga stridsåtgärder som vidtas av en fackförening eller en sammanslutning av fackföreningar mot ett privat företag för att förbjuda detta att teckna ett kollektivavtal som till sitt innehåll kan avskräcka företaget från att utöva etableringsfriheten i princip inte faller utanför tillämpningsområdet för denna artikel.

2) Artikel 43 EG kan medföra rättigheter för ett privat företag, som det kan göra gällande mot en fackförening eller en sammanslutning av fackföreningar.

3) Artikel 43 EG skall tolkas så, att sådana fackliga stridsåtgärder som de som är föremål för prövning i den nationella domstolen och som vidtagits för att förbjuda ett privat företag med säte i en viss medlemsstat att ingå ett kollektivavtal med en fackförening i denna stat och att tillämpa bestämmelserna i detta kollektivavtal på de anställda i ett dotterbolag till detta företag, som är etablerat i en annan medlemsstat, utgör inskränkningar i den mening som avses i denna artikel.

Dessa inskränkningar kan i princip vara motiverade av tvingande hänsyn till allmänintresset, såsom skyddet av arbetstagarna, under förutsättning att det visas att inskränkningarna är ägnade att säkerställa förverkligandet av det legitima syfte som eftersträvas och att de inte går utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta syfte.

⁽¹⁾ EUT C 60, 11.3.2006.

Domstolens dom (andra avdelningen) av den 13 december 2007 – Europeiska gemenskapernas kommission mot Republiken Italien

(Mål C-465/05) ⁽¹⁾

(Fördragsbrott — Frihet att tillhandahålla tjänster — Etableringsrätt — Yrket säkerhetsvakt — Privata säkerhetstjänster — Trohetsed till Republiken Italien — Tillstånd från prefekten — Driftställe — Minsta antal anställda — Ställande av säkerhet — Myndighetskontroll av priser för tillhandahållna tjänster)

(2008/C 51/18)

Rättegångsspråk: italienska

Parter

Sökande: Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: E. Traversa och E. Montaguti)

Svarande: Republiken Italien (ombud: I. M. Braguglia, och D. Del Gaizo, avocat)

Saken

Fördragsbrott – Åsidosättande av artiklarna 43 EG och 49 EG – Krav för att utöva yrket privat säkerhetsvakt – Skyldighet att avlägga trohetsed till Republiken Italien – Skyldighet att erhålla tillstånd från prefekten

Domslut

1) Genom att det i den konsoliderade lagen om allmän säkerhet (*Testo Unico delle Leggi di Pubblica Sicurezza*), som antagits genom kungligt dekret nr 773 av den 18 juni 1931, i dess ändrade lydelse föreskrivs att

- verksamhet som privat säkerhetsvakt endast kan bedrivas av personer som avlagt trohetsed till Republiken Italien har Republiken Italien underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artiklarna 43 EG och 49 EG,
- privat säkerhetsverksamhet endast får bedrivas av tjänsteleverantörer som är etablerade i en annan medlemsstat, om ett regionalt tillstånd från Prefetto meddelas, utan att de skyldigheter som dessa leverantörer redan är underkastade i ursprungsmedlemsstaten beaktas, har Republiken Italien underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 49 EG,
- ovannämnda tillstånd skall ha en geografiskt begränsad giltighet och att meddelandet av tillståndet är beroende av antalet och storleken på de privata säkerhetsföretag som är verksamma inom samma område, har Republiken Italien har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artiklarna 43 EG och 49 EG,
- privata säkerhetsföretag skall ha ett driftställe i varje provins som de bedriver verksamhet i, har Republiken Italien underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 49 EG,
- de anställda hos ovannämnda företag skall ha ett individuellt godkännande för att bedriva bevakningsverksamhet, utan att hänsyn tas till de kontroller eller inspektioner som redan har gjorts i ursprungsmedlemsstaten, har Republiken Italien underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 49 EG,
- att bevakningsföretag skall ha ett minsta och/eller högsta antal anställda för att beviljas tillstånd, har Republiken Italien underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artiklarna 43 EG och 49 EG,
- samma företag skall ställa säkerhet hos den lokala filialen av *Cassa depositi e crediti*, har Republiken Italien underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artiklarna 43 EG och 49 EG,
- priserna för privata säkerhetstjänster skall fastställas i tillstånd från Prefetto inom ramen för en viss i förväg bestämd marginal, har Republiken Italien underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 49 EG.

2) Republiken Italien skall ersätta rättegångskostnaderna.

(¹) EUT C 60, 11.3.2006.

Domstolens dom (första avdelningen) av den 18 december 2007 (begäran om förhandsavgörande från Supremo Tribunal Administrativo (Portugal)) – Fazenda Pública – Director Geral das Alfândegas mot ZF Zefeser – Importação e Exportação de Produtos Alimentares Lda

(Mål C-62/06) (¹)

(Förordning (EEG) nr 1697/79 — Artikel 3 — Uppbörd i efterhand av importtullar — Handlande som kan ge upphov till straffrättsliga påföljder — Myndighet som är behörig att kvalificera handlandet)

(2008/C 51/19)

Rättegångsspråk: portugisiska

Hänskjutande domstol

Supremo Tribunal Administrativo

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Fazenda Pública – Director Geral das Alfândegas

Motpart: ZF Zefeser – Importação e Exportação de Produtos Alimentares Lda

Ytterligare deltagare i rättegången: Ministério Público

Saken

Begäran om förhandsavgörande – Supremo Tribunal Administrativo – Tolkning av artikel 3 i rådets förordning (EEG) nr 1697/79 av den 24 juli 1979 om uppbörd i efterhand av import- eller exporttullar som inte har utkrävts av gäldenären, för varor som hänförs till ett tullförfarande som medför skyldighet att betala sådana tullar (EGT L 197, s. 1) – ”Handlande som kan ge upphov till straffrättsliga påföljder” – Begrepp och kvalificering

Domslut

De tullmyndigheter som har att fastställa det exakta beloppet av aktuella import- eller exporttullar är behöriga att kvalificera ett handlande som ett ”handlande som kan ge upphov till straffrättsliga påföljder” i den mening som avses i artikel 3 första stycket i rådets förordning (EEG) nr 1697/79 av den 24 juli 1979 om uppbörd i efterhand av import- eller exporttullar som inte har utkrävts av gäldenären, för varor som hänförs till ett tullförfarande som medför skyldighet att betala sådana tullar.

(¹) EUT C 86, 8.4.2006.